TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2005. gada 30. jūnijā *

Lieta C-165/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Landgericht Stuttgart* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 7. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 10. aprīlī, tiesvedībā

Mathias Längst,

piedaloties

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*] (referents) un J. Makarčiks [*J. Makarczyk*],

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.- F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 25. novembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— savā vārdā — Lengsts [*Längst*],

— *Präsident des Landgerichts Stuttgart* [Štutgartes tiesas priekšsēdētāja] vārdā — K. Ēmans [*K. Ehmann*], pārstāvis,

— *Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart* [Štutgartes tiesas apgabala revidenta] vārdā — G. Firnaus [*G. Firnau*], *Bezirksrevisor*,

— Vācijas valdības vārdā — V. D. Plesings [*W.- D. Plessing*], pārstāvis,

— Spānijas valdības vārdā — E. Brakehaiss Konesa [*E. Braquehais Conesa*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un K. Gross [*K. Gross*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 18. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Padomes 1969. gada 17. jūlija Direktīvu 69/335/EEK par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek

kapitāla piesaistīšanai (OV L 249, 25. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1985. gada 10. jūnija Direktīvu 85/303/EEK (OV L 156, 23. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 69/335").

2 Šis lūgums iesniegts sūdzības ietvaros, ko iesniedzis *OberlandesgerichtStuttgart* [Štutgartes augstākā tiesa] notārs Lengsts saskaņā ar *Präsident des Landgerichts Stuttgart* [Štutgartes tiesas priekšsēdētājs], augstākstāvošās amatpersonas, rīkojumu pret viņa sastādīto paziņojumu par izdevumiem.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Direktīvas 69/335 preambulas pirmajam apsvērumam tās mērķis ir veicināt brīvu kapitāla apriti, kas ir viens no pamatnosacījumiem, lai radītu ekonomikas savienību, kuras pamatiezīmes ir līdzīgas iekšējā tirgus pamatiezīmēm.

4 Saskaņā ar Direktīvas 69/335 sesto apsvērumu, lai sasniegtu šādu mērķi, attiecībā uz nodokļu uzlikšanu kapitāla piesaistīšanai ir jāatceļ netiešie nodokļi, kas līdz šim

brīdim ir bijuši spēkā dalībvalstīs, un tie ir jāaizstāj ar nodokli, ko kopējā tirgū iekasē tikai vienreiz un kas ir vienāds visās dalībvalstīs.

5 Saskaņā ar minētās Direktīvas 4. panta 1. punktu:

"Kapitāla nodokli uzliek šādiem darījumiem:

a) kapitāla sabiedrības izveidošanai;

b) tādu uzņēmējsabiedrību, apvienību vai juridisku personu, kas nav kapitāla sabiedrības, pārveidošanai par kapitāla sabiedrībām;

c) kapitāla sabiedrības kapitāla palielināšanai ar jebkādu aktīvu iemaksām;

d) kapitāla sabiedrības aktīvu palielināšanai ar jebkādu aktīvu iemaksām, kas nav uzņēmējsabiedrības kapitāla daļas vai aktīvi, bet kam ir tādas pašas tiesības kā dalībniekiem. [..]

[..]."

6 Direktīvas 69/335 4. panta 1. punkta e) līdz h) apakšpunkts paredz, ka kapitālsabiedrības faktiskā vadības centra vai juridiskās adreses pārcelšanai no trešās valsts uz kādu dalībvalsti vai arī no vienas dalībvalsts uz citu dalībvalsti ir uzliekams kapitāla nodoklis.

7 Minētās Direktīvas 4. panta 2. punkts uzskaita dažādus darījumus, kuriem var uzlikt kapitāla nodokli.

8 Šī Direktīva, kā tas norādīts tās pēdējā apsvērumā, paredz atcelt arī citus netiešos nodokļus, kam ir tādas pašas pamatiezīmes kā kapitāla nodoklim vai vērtspapīru zīmognodevai, kas var apdraudēt šajā direktīvā paredzēto pasākumu mērķus. Šie nodokļi, kuru iekasēšana ir aizliegta, ir uzskaitīti Direktīvas 69/335 10. pantā, kas paredz, ka:

"Neskaitot kapitāla nodokli, dalībvalstis no uzņēmējsabiedrībām, apvienībām vai juridiskām personām, kas darbojas, lai gūtu peļņu, neiekasē nekādus nodokļus:

a) par 4. pantā minētiem darījumiem;

b) par iemaksām, aizdevumiem vai pakalpojumu sniegšanu, kas pieder pie 4. pantā minētiem darījumiem;

c) par reģistrāciju vai kādām citām uzņēmējdarbības sākšanai vajadzīgām formalitātēm, kas uz uzņēmējsabiedrībām, apvienībām vai juridiskām personām, kuras darbojas, lai gūtu peļņu, attiecas to juridiskās formas dēļ."

9 Direktīvas 69/335 11. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis neuzliek nekādus nodokļus:

a) akciju, citu kapitāla daļu vai citu tā paša tipa vērtspapīru vai to sertifikātu izveidei, emisijai, kotēšanas sākšanai biržā, laišanai tirgū vai darījumiem ar tiem neatkarīgi no tā, kas tos emitē;

b) aizņēmumiem, arī valsts obligācijām, kas ir sagādāti, izdodot parādzīmes vai citus tirgojamus vērtspapīrus, neatkarīgi no tā, kas tos emitē, kā arī jebkādām

formalitātēm, kas uz tiem attiecas, vai šādu parādzīmju vai citu tirgojamu vērtspapīru izveidei, emisijai, kotēšanas sākšanai biržā, laišanai tirgū vai darījumiem ar tiem."

10 Minētās Direktīvas 12. panta 1. punktā ir noteikts:

"Neatkarīgi no 10. un 11. panta dalībvalstis var iekasēt:

a) vērtspapīru pārvedumu nodokļus neatkarīgi no tā, vai nodokļi ir uzlikti saskaņā ar nemainīgu likmi vai nē;

[..]

e) nodokļus, ko maksā kā algu vai samaksu;

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

11 Saskaņā ar 2. un turpmākajiem pantiem, kā arī ar 53. panta 2. punktu 1892. gada 20. aprīļa Likumā par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību (*Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung, RGBl.* 477), pamata lietai piemērojamajā redakcijā *Gesellschaft mit beschränkter Haftung* (*GmbH*) dalībnieku lēmumam, ar kuru tiek grozīti sabiedrības statūti, vajadzīgs notariāls apstiprinājums.

12 No 116. panta 1961. gada 24. februāra Federālajā notariāta likumā (*Bundesnotarordnung, BGBl.* 1961 I, 98. lpp.) pamata lietai piemērojamajā redakcijā (turpmāk tekstā — "*BNotO*") kopā ar 3. panta 2. punktu 1975. gada 12. februāra Federālās zemes likumā par bezstrīdus kārtību (*Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit, GBl.* 116. lpp.) arī pamata lietai piemērojamajā redakcijā izriet, ka *Oberlandesgericht Stuttgart* (Štutgartes Augstākā tiesa) apgabalā aktus var apliecināt ne tikai pie notāriem — valsts dienesta amatpersonām, bet arī pie pašnodarbinātiem notāriem.

13 Nodevas, ko notāri var iekasēt, ir noteiktas 1957. gada 26. jūlija Federālajā likumā par nodevām lietās, kas tiek izskatītas bezstrīdus kārtībā [*Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit* (*Kostenordnung*), *BGBl.* 1957 I, 960. lpp.], pamata lietai piemērojamajā redakcijā (turpmāk tekstā — "*KostO*"). Šīs nodevas vienādi piemērojamas visā Vācijas teritorijā, un tās ir saistošas gan valsts dienesta notāriem, gan pašnodarbinātiem notāriem.

14 Valsts dienesta notāri, kas darbojas *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā, saņem noteiktu atlīdzību, ko nosaka pēc tādiem pašiem kritērijiem kā citiem federālās

zemes ierēdņiem un kuru palielina par mainīgu summu atbilstoši viņu iekasēto nodevu daļai. Taču atšķirībā no valsts dienesta notāriem, kas darbojas *Oberlandesgericht Karlsruhe* (Karlsrūes Augstākā tiesa) apgabalā, viņi paši ir arī nodevu saņēmēji. Tikai daļa no šīm nodevām tiem ir jāpārskaita federālās zemes valsts kasē. Parasti tā pati var iekasēt šīs nodevas tikai tad, ja tās, neievērojot maksājuma brīdinājumu, nav pārskaitītas.

15 Saskaņā ar *KostO* 156. panta 1. punktu iebildumus par izdevumu aprēķināšanu, tostarp par maksāšanas pienākumu un izpildes rīkojuma izdošanu, var iesniegt sūdzības veidā tajā *Landgericht* (Federālās zemes tiesa), kuras apgabalā ir notāra amata vieta. Tiesai pirms lēmuma pieņemšanas jāuzklausa puses un notāra augstākstāvošā amatpersona. Ja maksātājs apstrīd notāra izdevumu aprēķinu, notārs var prasīt *Landgericht* pieņemt lēmumu.

16 *KostO* 156. panta 6. punktā ir paredzēts, ka iestāde, kurai notārs ir pakļauts, jebkurā gadījumā var notāram ieteikt prasīt *Landgericht* pieņemt lēmumu un iesniegt sūdzību par *Landgericht* lēmumu. Šāda tiesas lēmuma rezultātā izdevumi aprēķinā var tikt arī palielināti.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

17 Lengsts kā valsts dienesta notārs apliecināja noteiktus lēmumus saistībā ar sabiedrību *SABU Schuh & Marketing GmbH* (turpmāk tekstā — "*SABU*"). Attiecīgie

izdevumi un nodevas izdevumu aprēķinā tika noteikti EUR 2 892,46 apmērā (turpmāk tekstā — "izdevumu aprēķins").

18 Apliecināšanai iesniegtie akti attiecās uz sabiedrības kapitāldaļu konsolidāciju vienā kapitāldaļā, sabiedrības pamatkapitāla un šīs sabiedrības kapitāldaļu konvertēšanu EUR, sabiedrības kapitāla palielināšanu, integrējot sabiedrības līdzekļus, un sabiedrības nosaukuma mainīšanu.

19 Saskaņā ar izdevumu aprēķinu *SABU* par aktu apliecināšanu bija jāmaksā nodevas un izdevumi EUR 2 493,50 apmērā, neskaitot PVN. Šo summu EUR 1 584 apmērā no kopējās vērtības EUR 484 007 veidoja t.s. nodeva "par lēmuma pieņemšanu" par kapitāla palielināšanu, kā arī par statūtu grozīšanu. No šīs summas valstij pienākas EUR 1 183,83 un notāram — EUR 400,17.

20 Uzskatīdams, ka 2002. gada 21. marta rīkojums lietā C-264/00 *Gründerzentrum* (*Recueil*, I-3333. lpp.) par valsts dienesta notāriem, kas darbojas *Oberlandesgericht Karlsruhe* apgabalā, attiecas arī uz valsts dienesta notāriem, kas darbojas *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā, *Landgericht Stuttgart* priekšsēdētājs uzskatīja, ka izdevumu aprēķins tiktāl, ciktāl tas attiecas uz kapitāla palielināšanu un statūtu grozīšanu, ir pretrunā ar Direktīvu 69/335. Tādēļ viņš uzdeva Lengstam saskaņā ar *KostO* 156. panta 6. punktu vērsties *Landgericht Stuttgart*, lai saņemtu lēmumu par attiecīgā aprēķina likumību, un pieprasīja samazināt aprēķinu līdz EUR 1 465,66.

21 Lengsts izpildīja šo rīkojumu un vērsās *Landgericht Stuttgart*. Šajā tiesā viņš apgalvoja, ka izdevumu aprēķins ir pamatots un ka gan *KostO*, gan *BNotO* aizliedz viņam samazināt nodevas par tādu summu, par kādu tās pieprasīja samazināt *Landgericht Stuttgart* priekšsēdētājs. Viņš turklāt uzskata, ka rīkojums iepriekš minētajā lietā *Gründerzentrum* nav piemērojams nodevām, ko iekasējis valsts dienesta notārs, kurš darbojas *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā.

22 Iesniedzējtiesa uzskata, ka juridiskā situācija valsts dienesta notāriem, kas darbojas *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā, divos aspektos atšķiras no valsts dienesta notāru juridiskās situācijas, kas paredzēta iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Gründerzentrum*. No vienas puses, šajā *Oberlandesgericht* apgabalā iespējams vērsties ne tikai pie valsts dienesta notāriem, bet arī pašnodarbinātiem notāriem, tādējādi federālā zeme vienmēr nesaņem minētās nodevas. No otras puses, tiesiskais regulējums attiecībā uz šādu nodevu saņēmējiem atšķiras un ir cita risinājuma pamatā. Pretēji situācijai *Oberlandesgericht Karlsruhe* apgabalā *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā valsts dienesta notārs ir maksājamo nodevu saņēmējs. Tikai pēc šo nodevu iekasēšanas daļa no tām tiek pārskaitīta valsts kasei. Valsts kase tikai izņēmuma gadījumos var nepastarpināti saņemt attiecīgās nodevas.

23 Šādos apstākļos *Landgericht Stuttgart* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai tādā tiesību sistēmā kā Bādenes–Virtembergas federālās zemes Virtembergas daļā (*Oberlandesgericht Stuttgart* apgabals), kur — atšķirībā no faktiem, kādi bija rīkojuma [iepriekš minētā lietā] [..] *Gründerzentrum* pamatā — notāra

funkcijas var pildīt gan ierēdņi, gan pašnodarbinātie, kur abos gadījumos pats notārs ir maksājamo nodevu saņēmējs, bet valsts dienesta notāru gadījumā atbilstoši Federālās zemes likumam noteikta daļa no šīs nodevas ir jāpārskaita valstij, kas ir viņa darba devējs un izmanto šos ienākumus izdevumu segšanai, valsts dienesta notāra iekasētās nodevas par akta sastādīšanu saistībā ar darījumu, uz kuru attiecas Direktīva 69/335 ar grozījumiem, uzskatāmas par nodokli šīs direktīvas nozīmē?

2) Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai attiecīgās nodevas netiktu uzskatītas par nodokli Direktīvas 69/335 nozīmē, ja valsts atteiktos no savas daļas un tādējādi nepiemērotu federālās zemes tiesību normu, saskaņā ar kuru tai pārskaitāma daļa no minētās nodevas?"

Par Tiesas kompetenci

24 Lengsts un *Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart* izsaka šaubas par Tiesas kompetenci spriest saskaņā ar EKL 234. pantu par prejudiciālu jautājumu, kas iesniegts tiesvedībā, ko, piemērojot *KostO* 156. panta 6. punktu, ierosinājis valsts dienesta notārs saskaņā ar augstākstāvošas amatpersonas rīkojumu. Viņi uzskata, ka tiesvedība, kurā iesniedzējtiesai jāpieņem spriedums, nav uz sacīkstes principu balstīta procedūra Tiesas judikatūras nozīmē (1995. gada 19. oktobra spriedums lietā C-111/94 *Job Centre*, *Recueil*, I-3361. lpp., un 2002. gada 22. janvāra rīkojums lietā C-447/00 *Holto*, *Recueil*, I-735. lpp.). *Landgericht Stuttgart* nav jālemj par patiesu strīdu minētās judikatūras nozīmē.

25 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 234. panta izriet, ka valsts tiesām ir tiesības vērsties Tiesā tikai tad, ja tām ir jāizskata tiesām nodotais strīds tādas procedūras ietvaros, kurā ir jāpieņem lēmums ar tiesas nolēmuma raksturu (skat. it īpaši 1980. gada 18. jūnija rīkojumu lietā 138/80 *Borker*, *Recueil*, 1975. lpp., 4. punkts; 1986. gada 5. marta rīkojumu lietā 318/85 *Greis Unterweger*, *Recueil*, 955. lpp., 4. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Holto*, 17. punkts).

26 No piemērojamajām valsts tiesībām, kā arī no precizējumiem, ko iesniedzējtiesa iesniegusi pēc Tiesas lūguma, izriet, ka tiesvedības ietvaros, kas ierosināta iesniedzējtiesā, tiek uzklausītas visas iesaistītās puses un pieņemts lēmums strīda atrisināšanai. Turklāt minēto lēmumu var apstrīdēt gan to nodevu saņēmējs, gan maksātājs, kuri norādīti izdevumu aprēķinā, un tas kļūst saistošs visām iesaistītajām pusēm, ja neviena no tām neiesniedz *Oberlandesgericht Stuttgart* apelācijas sūdzību, ko var iesniegt tikai par tiesisku jautājumu un ko atļauj iesniedzējtiesa.

27 Ņemot vērā šādas raksturiezīmes, nevar pamatoti apgalvot, ka iesniedzējtiesai pamata lietā nav jāizskata strīds un ka lēmumam, kas tai jāpieņem, nav tiesas nolēmuma raksturs.

28 Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka Tiesas kompetencē ietilpst atbildēt uz jautājumiem, ko *Landgericht Stuttgart* uzdevusi 2003. gada 7. aprīļa lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu.

Par otrā jautājuma pieņemamību

29 Apsvērumos, ko Tiesai snieguši pamata lietas dalībnieki, Vācijas un Spānijas valdības, kā arī Eiropas Kopienu Komisija, tiek apšaubīta otrā jautājuma pieņemamība, pamatojoties uz to, ka tam ir hipotētisks raksturs. Federālā zeme vēl nav atteikusies no savām tiesībām uz attiecīgajām nodevām, un līdz ar to otrais jautājums paredz tiesisku situāciju, kas vēl nepastāv.

30 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 234. pantā paredzētā procedūra ir tāds sadarbības instruments starp Tiesu un valsts tiesām, ar kura palīdzību pirmā sniedz otrajām Kopienu tiesību interpretāciju, kas tām ir nepieciešama, lai atrisinātu iesniegtās lietas (skat. it īpaši 1992. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-83/91 *Meilicke*, *Recueil*, I-4871. lpp., 22. punkts, un 2004. gada 5. februāra spriedumu lietā C-380/01 *Schneider*, *Recueil*, I-1389. lpp., 20. punkts).

31 Šīs sadarbības ietvaros tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas lēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, novērtē gan prejudiciāla nolēmuma vajadzību, lai tā varētu pieņemt lietā nolēmumu, gan Tiesai uzdotā jautājuma atbilstību. Tādējādi, ja valsts tiesas uzdotie jautājumi skar Kopienu tiesību interpretāciju, tad Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Schneider*, 21. punkts un lietā minētā judikatūra).

32 Tomēr Tiesa ir lēmusi, ka ārkārtas gadījumos tā var izvērtēt apstākļus, kādos valsts tiesa ir uzdevusi jautājumu, lai noskaidrotu, vai tai ir atbilstoša kompetence. Atteikties pieņemt nolēmumu par prejudiciālu jautājumu, ko uzdevusi valsts tiesa, var tikai tad, kad acīmredzami ir skaidrs, ka pieprasītajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamata prāvas īstenajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesas rīcībā nav faktisko un tiesību elementu, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Schneider*, 22. punkts).

33 Sadarbības gars, kam jāvalda prejudiciāla nolēmuma procedūrā, paredz, ka valsts tiesa ievēro Tiesai uzticēto uzdevumu palīdzēt tiesu spriešanā dalībvalstīs un nesniegt konsultatīvus atzinumus par vispārējiem vai hipotētiskiem jautājumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Schneider*, 23. punkts).

34 Šajā gadījumā no lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu, kā arī no apsvērumiem, ko Tiesai sniegusi Vācijas valdība, izriet, ka attiecīgā valsts tiesību akta grozījumi, saskaņā ar kuriem federālā zeme paredz atteikties no savas nodevas daļas, ko valsts dienesta notāri iekasē par aktu apliecināšanu, uz ko attiecas Direktīva 69/335, tiešām tikai tiek plānoti, bet tie vēl nav pieņemti. Tādējādi atbilstošās tiesību normas otrajā jautājumā ir hipotētiskas.

35 Līdz ar to ir jāatzīst, ka šis jautājums nav pieņemams.

Par pirmo jautājumu

36 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 69/335 ir interpretējama tādējādi, ka valsts dienesta notāra iekasētās nodevas par notariāla akta sastādīšanu, kas apliecina darījumu, uz kuru attiecas minētā direktīva, ir nodoklis šīs direktīvas nozīmē, ja saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, no vienas puses, ne tikai valsts dienesta notāriem ir atļauts darboties kā notāriem un viņi paši ir šādu nodevu saņēmēji, bet arī, no otras puses, valsts dienesta notāriem ir pienākums pārskaitīt daļu no šīm nodevām valsts iestādei, kas šos ienākumus izmanto tai uzticēto uzdevumu finansēšanai.

37 Lai uz šo jautājumu sniegtu lietderīgu atbildi, ir jāatgādina, ka iepriekš minētā rīkojuma lietā *Günderzentrum* 34. punktā Tiesa ir lēmusi, ka Direktīva 69/335 ir interpretējama tādējādi, ka nodevas, kas jāmaksā par notariāla akta sastādīšanu, kas apliecina darījumu, uz kuru attiecas minētā direktīva, tādā sistēmā, kur notāri ir ierēdņi un daļa no nodevām tiek pārskaitīta valsts iestādei, kas ir viņu darba devēja un kas to izmanto tai veicamo uzdevumu finansēšanai, t.i., tādā sistēmā, kāda ir spēkā *Oberlandesgericht Karlsruhe* apgabalā, ir nodoklis minētās direktīvas nozīmē.

38 Pamata lietā spēkā esošā sistēma būtībā ir identiska tai, kas noteikta iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Günderzentrum*, tādēļ jāizvērtē, vai *Oberlandesgericht Karlsruhe* apgabalā piemērojamā sistēma atšķiras no *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā spēkā esošās sistēmas, un kas iesniedzējtiesas izpratnē ir pamats tam, lai šajā gadījumā uz uzdoto jautājumu sniegtu tādu atbildi, kas atšķiras no minētā rīkojuma.

39 Pirmkārt, attiecībā uz argumentu par to, ka attiecīgās nodevas pamata lietā ne vienmēr tiek pārskaitītas valstij, jo *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā ir atļauts darboties ne tikai valsts dienesta notāriem, bet arī pašnodarbinātiem notāriem vai notāriem–advokātiem, noteikti jāatzīst, ka no iepriekš minētā rīkojuma lietā *Gründerzentrum* 13. punkta izriet, ka attiecīgā sistēma lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu tajā lietā ir līdzīga, jo abās sistēmās, no vienas puses, ikviena persona, kas vēlas sastādīt notariālu aktu, var vērsties pie jebkura notāra, ierēdņa vai pašnodarbinātā notāra, kas darbojas Vācijas teritorijā, un, no otras puses, šādi sastādīts akts ir jāatzīst visā teritorijā.

40 Tādējādi iesniedzējtiesas izvirzītais pirmais arguments nav pamats tam, lai pamata lietā minēto sistēmu vērtētu atšķirīgi no sistēmas, kas bija priekšmets lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Gründerzentrum*.

41 Otrkārt, attiecībā uz apstākli, ka valsts dienesta notāri, kas darbojas *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā, atšķirībā no viņu kolēģiem, kas darbojas Karlsrūes apgabalā, paši ir attiecīgo nodevu saņēmēji, ir jāatgādina, kā to norāda arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 40. punktā, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru notāra atlīdzība, ko valsts dienesta notāri iekasē par darījumu, uz ko attiecas Direktīva 69/335, ir nodoklis tās nozīmē, jo šāda atlīdzība, pat ja tikai daļēji, tiek pārskaitīta valsts iestādei, kas nodarbina valsts dienesta notārus, un tiek izmantota šai iestādei veicamo uzdevumu finansēšanai (skat. it īpaši 1999. gada 29. septembra spriedumu lietā C-56/98 *Modelo*, saukts par *"Modelo I"*, *Recueil*, I-6427. lpp., 23. punkts; 2000. gada 21. septembra spriedumu lietā C-19/99 *Modelo*, saukts par *"Modelo II"*, *Recueil*, I-7213. lpp., 23. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Gründerzentrum*, 34. punkts).

42 No šīs judikatūras izriet — lai atlīdzību kvalificētu kā nodokli Direktīvas 69/335 nozīmē, noteicošais faktors ir nevis saņēmēja vai sākotnējā saņēmēja identitāte, bet

gan atlīdzības gala saņēmēja identitāte. Tāpat iepriekš minētajās lietās *Modelo I*, *Modelo II* un *Gründerzentrum* atlīdzību vispirms saņēma valsts dienesta notāri, lai pēc tam to pārskaitītu valsts iestādei, kas šos notārus nodarbina. Tieši šis pārskaitījums un šīs atlīdzības vai tās daļas izmantošana saskaņā ar Direktīvu 69/335 ir noteicošie faktori atlīdzības kvalifikācijā.

43 Saistībā ar pamata lietu ir jāatzīst — lai gan valsts dienesta notāri ir attiecīgo nodevu saņēmēji, viņiem tāpat ir pienākums pārskaitīt daļu no šīm nodevām valsts iestādei, kurai tie ir pakļauti un kura šīs summas izmanto tai veicamo uzdevumu finansēšanai.

44 Līdz ar to šajā aspektā tādi tiesību akti, kādi ir spēkā *Oberlandesgericht Stuttgart* apgabalā, neatšķiras no tiem, ko Tiesa izskatīja iepriekš minētajā lietā *Gründerzentrum*.

45 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Direktīva 69/335 ir interpretējama tādējādi, ka nodevas, ko valsts dienesta notārs iekasē par notariāla akta sastādīšanu, kas apliecina darījumu, uz kuru attiecas minētā direktīva, ir nodoklis tās nozīmē, jo saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, no vienas puses, ne tikai valsts dienesta notāriem ir atļauts darboties kā notāriem un viņi paši

ir šādu nodevu saņēmēji, bet arī, no otras puses, valsts dienesta notāriem ir pienākums pārskaitīt daļu no šīm nodevām valsts iestādei, kas šos ienākumus izmanto tai veicamo uzdevumu finansēšanai.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Citu lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 1969. gada 17. jūlija Direktīva 69/335/EEK par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek kapitāla piesaistīšanai, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1985. gada 10. jūnija Direktīvu 85/303/EEK, ir interpretējama tādējādi, ka nodevas, ko valsts dienesta notārs iekasē par notariāla akta sastādīšanu, kas apliecina darījumu, uz kuru attiecas minētā direktīva, ir nodoklis tās nozīmē, ja saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, no vienas puses, ne tikai valsts dienesta notāriem ir atļauts darboties kā notāriem un viņi paši ir šādu nodevu saņēmēji, bet arī, no otras puses, valsts dienesta notāriem ir pienākums pārskaitīt daļu no šīm nodevām valsts iestādei, kas šos ienākumus izmanto tai veicamo uzdevumu finansēšanai.

[Paraksti]